

eylem şoförleri

Engin Erkiner tarafından yazıldı
Çarşamba, 17 Mart 2010 21:23 -

www.thkp-c-acilciler.blogspot.com da yer alan Acilciler'de 1976 yılı adlı yazı dizisinde de anlatmıştım: 1976'da şoför sorunumuz yoktu, ama bu yılın sonundaki Devrimci Savaş ayrılığının ardından eylem kadromuzun büyük bölümünü kaybettiğimizden artık ciddi bir şoför sorunuyla karşı karşıyaydık. Şoför deyip geçmeyin... O yıllarda araba kullanmayı bilen insan sayısı çok azdı. Eylemde bir kişi eksik olsa, yerini başkası alabilir, ama şoförün yerini ancak bir başka şoför alabilirdi.

Her eylem için şoför aramak konusu beni ciddi olarak rahatsız ediyordu, ama ne yaparsınız? THKP-C'de de Ulaş Bardakçı'dan başka şoför mü vardı? Her eylemden önce sıkışmaya başlamıştık. Rıza ile beraberindekilerin de Ankara'da araba kaldırırken yakalanması şoför sıkıntımıza tuz biber ekmişti.

1976 Ocak-Şubat eylemleri kapsamında Ankara'da bombalamalardan daha büyük bir eylem yapacaktık. Planımız Topraklık Ülkü Ocakları'nın basılmasıydı. Duruma göre kullanılacak iki otomatik silahımız ve 14'lümüz vardı. Eyleme girecekler belliydi, istihbarat tamamı. İyi de, Topraklık'a giden yokuş üzerinde olan Ülkü Ocakları'nın basılmasının ardından yaya olarak kaçılması mümkün değildi. Mutlaka ve mutlaka araba şarttı.

Ömür'ün Ankara'da kalan Antakyalı bir tanıdığı vardı. Arkadaşı bir kere gördüm. 20'li yaşların başlarında bir genç değildi, daha büyüktü. Ömür'ün anlattığına göre ticaret yapıyordu ve zaten kendisinde de işadamı tipi vardı. Arabası da vardı ve "sizin için her şeyi yaparım" diyerek eyleme katılmayı da kabul etmişti. (Arabasını hakkında ayrıntı vermeyeyim, bakarsınız kimliği belli olur!)

Legal arabayla Ülkü Ocakları'na silahlı baskın yapacaktık. Araba yan sokakta farlarını söndürmüş olarak bekleyecekti. Arka plakanın küçük lambasını da çıkardık mı, plakasının görünmesi gece karanlığında neredeyse mümkün değildi. Zaten kopacak cayırtıdan sonra arabaya dikkat edecek insan da zor bulunurdu.

eylem şoförleri

Engin Erkiner tarafından yazıldı
Çarşamba, 17 Mart 2010 21:23 -

Bütün eylemlerde mutad olduğu üzere işler planlandığı gibi gitmedi. İlk gün akşam eyleme gidildi, ancak Ülkü Ocakları'nda büyük toplantı nedeniyle caddeye bakan büyük cam pencerenin önüne bir TIR çekilmişti. Eylem mümkün değildi. İki gün beklendi ve ardından eylem yapıldı. Yapıldı ama az kalsın başımıza büyük iş açılıyordu.

İlk eyleme kalaşnikof ve tabancayla gidilmişti. İkinci eyleme –içerde daha az kişi olduğu ve daha fazla yaklaşmak gerekeceği için- küçük Amerikan otomatiği ile gidildi. Ve bu otomatik iki defa tutukluk yapıyor. Birkaç faşist saldırıyor. Neyse ki öteki arkadaş iyi tabanca kullanıyor ve geleni deviriyor. Bilanço, bir ölü, birkaç tane yaralı... Kaçışta herhangi bir sorun çıkmıyor.

Şoför arkadaşı daha sonra ne gördüm ne de duydum. Acilciler'in isimsiz kahramanlarından birisi olarak kaldı.

Olur ya, eğer bu siteyi okuyorsa, kendisine selamlarımı iletiyorum.

Dedim ya, her eylemde şoför arıyoruz. İstanbul'da soygun yapacağız: Selimiye Akbank... İbrahim vasıtasıyla zor bela şoför bulduk. (Ali Ölçer'den fazla söz etmek istemiyorum. Sadece çocuk görünümlü değil kendisi de çocuk olan bu kişiye bakınca bile insan rahatsız oluyordu. Mihrac Ural tarafından bize "kadro" olarak gönderilmişti.)

Selimiye Akbank soygunundan sonra da kaçarken araba duvara bindirdi. Neyse soğukkanlı davranıldı ve eylem başarıyla tamamlandı.

Daha sonra İstanbul'dan soğukkanlı ve iyi bir şoför bulduk ve kalan bütün eylemleri onunla yaptık.

Son eyleme, Harbiye Akbank eylemine gelmeden önce, neden eylem kadrosunun da bildiği eylemlere giriyordum, onu anlatayım.

eylem şoförleri

Engin Erkiner tarafından yazıldı
Çarşamba, 17 Mart 2010 21:23 -

Bunlar benim ilk eylemlerim değildi, ama hangi eyleme girdiğimi kimseye anlatmak gibi bir niyetim de yoktu. Öyle bir ortam ki, insanı resmen deşifrazyona zorluyorlar. Mesela İstanbul'da bir dinamit deposu soygunu yapmış ve epeyce dinamitle fünüye almıştık. Şoför yoldaş, ben ve yine bu kentten kimsenin bilmediği iki kişi... Şimdi bu eylemin propagandasını yapsam, öteki yoldaşlar sevinçten uçacaklar: hem iş yaptık hem de bizim dışımızda eyleme girebilenler de var. Var da, ben de böyle yaparsam, bu işin sonu nereye gidecek? Sözüm ona illegal bir örgütüz ama maşallah öyle bir bilgi dağılımı var ki, çok kişi bilmemesi gereken şeyleri biliyor. İnsanlarımızda inanılmaz bir konuşma ve birbirine bilgi aktarma merakı vardı. Dahası, bu durum bize özgü de değildi. Bütün örgütlerde vardı.

TKEP'te ilginç bir örnek yaşamıştım: Diyelim ki Adıyaman Gölbaşı'dan aranan birisine bir konuda acele haber verilmesi gerekiyor. Bu arkadaş Gölbaşı'da kalmıyor tabii... Türkiye'deki MK aracılığıyla haber göndermeye kalkarsanız, çok beklersiniz. Yapacağınız şu: Avrupa'daki taraftarlarımız arasından bir Gölbaşılıya çenesini tutmasını da tembih ederek durumu anlatacaksınız. En fazla üç gün sonra haber yerine ulaşır... Nasıl bir haberleşme var, akıl sır ermez...

1975-80 döneminde devrimci harekette illegal örgüt yoktu dersem büyük bir abartı yapmış olmam... Lafta çok sayıda örgüt illegaldi ama pratikte hiç de öyle değildi.

Neyse, elimden geldiğince illegalitenin kurallarına uymaya çalışıyordum. Hakkımda yapılan sürekli propagandayı da duyuyordum: "Politik ve askeri liderliğin birliği ilkesine göre onun da eyleme girmesi gerek. Neden girmiyor?"

Yapan da bir adam olsa bari... Sağlık İş Sendikası'ndan Avukat Cemil...

Yapma nedeni de belli: Eşi İstanbul'da sorumlu ve sürekli kavga ediyorlar. Adam eşinin sorumlu olmasını ve kendisinin olmamasını kaldıramıyor ve bu nedenle bana düşman...

Girdiğim eylemlerin propagandasını yapamayacağıma göre önce eyleme girmem sonra da bu herifin hakkından gelmem gerek... Intercontinental eylemine girdim ve zaten şoförle birlikte 4 kişi gerekiyordu. Bir de şu bankayı halledelim, ondan sonra ben sana gösteririm kararındaydım. Eylemden birkaç gün sonra gidip açıkça konuşacaktım. Bu örgütten defolup gitmesini söyleyecektim. Sesini çıkarmayacağını biliyordum, isterse çıkarsın...

eylem şoförleri

Engin Erkiner tarafından yazıldı
Çarşamba, 17 Mart 2010 21:23 -

Bu arada bir parantez açayım, hapse girdikten sonra bu işi daha erken yapmadığıma pişman oldum. Anlatılması uzun, bu herifin yüzünden 1,5 yıl fazla hapis yattım.

Ne ki, başka bir nedenle iyi ki de bu eyleme girmişim. Girmeseydim, büyük ihtimalle eylem kadrosunun hepsi ölecekti.

Daha önce değişik kereler anlatıldı: Takip altındaydık ama hiç birimiz bunu fark etmemiştik. Polis Cuma günü bankayı soyacağımızı tahmin etmişti. (Para biriktiği için bankalar genellikle o gün soyulurdu). Sabah bizi öldürmekle görevli tim muhtemelen Gayrettepe'den yola çıkıyor. Şişli karakolunun önünde arkadaşları sabah çayı içmeye çağırıyorlar. Onlar da “daha erken, bu kadar erken girmezler” düşüncesiyle çay içmek için oturuyorlar.

O sırada biz 5 kişi olarak arabayla bankanın karşısına gelmişiz. Bankanın açılmasına birkaç dakika var ve bekliyoruz. Şoför yoldaş, “daha erken, biraz bekleyelim” diyor. Söylediği mantıklı aslında... Banka açılır açılmaz girmek pek akıllı işi değil... Geç kalan memur olur, bu nedenle biz soygunu yaparken dışarıdan gelen olur, bir de onunla uğraşmamız gerekecek...

Söylediği mantıklı ama içimden bir ses “bekleme” dedi ve “haydi giriyoruz” dedim.

Bankaya girip, işi bitirip arabaya dönmemiz kabaca 5 dakika sürdü. Biz bankadayken Şişli Karakolu'ndaki alarm çalıyor ve “eyvah gitti banka” diyorlar.

Eyleme girmeseydim, giren yoldaşlar muhtemelen mantıklı olanı yapacaklar ve biraz bekleyeceklerdi ve bizi iş üzerinde öldürerek İstanbul polisinin “büyük başarısını” ilan edecek polis timinin tuzağına düşeceklerdi.

Altıncı hissine güvenmek batıl inanç mıdır, bilmiyorum ama arada bir beni yanıltsa da bu hissime güvenirim. Birkaç kere hayatımı kurtardı diyebilirim. Biraz da şans var tabii... Hayatımın bütün kritik anlarında bana yardım eden şans...

eylem şoförleri

Engin Erkiner tarafından yazıldı
Çarşamba, 17 Mart 2010 21:23 -

Selimiye Akbank'tan aldığımız paranın büyük bölümüyle Karadeniz bölgesinden çok sayıda Fransız otomatığı ve 14'lü tabanca almışız. (Şimdi düşünüyorum da, iyi ki de bunları Hatay'dan almamışım. Birkaç ay sonra örgütün dinamitlerini bize parayla satan Mihrac Ural'ı ve ailesini daha o zamandan zengin ederdim.)

Malzeme İstanbul'a gelmiş. Büyük bir çuval... Gidip aldım. Tam akşam saatinde, ortalığın iyice kalabalık ve trafiğin sıkışık olduğu saatte bir taksiye bindim. Kartal'dan karşı tarafa geçeceğim ve olacak şey değil bu saatte Boğaz Köprüsü'nde arama var. Silahlıyım, çatışmak mesele değil de köprü gişelerinin önündeki bir sürü polisten kaçma şansı yok ve gitti silahlar... Ve sadece dolmuşları durduruyorlar, taksiler geçiyor. Olur şey değil, geçtik...

Ertesi gün gazetelerde okuyacaktım: MHP'liler bir yerde olay çıkarıp kaçmışlar, o nedenle Boğaz Köprüsü tutulmuş...

Banka işi de az kalsın yatıyordu, hem de ne yatmak...

Arabayı kaldırdık. Plakasını değiştirdik ama yeni plakayı bir türlü yerine tutturamadık. Biz de ipele bağladık. Soygundan önce bu arabayı Anadolu yakasına geçirmemiz gerek. Şoför, ben ve Nebil sabahın erken saatinde Boğaz Köprüsü'ne geldik. Hesabımız şöyle: sabah tenha olur, plaka kimsenin dikkatini çekmeden geçeriz. Hesap bu ama gerçeklik başka türlü: köprüde o saatte küçük bir tıkanıklık var, dura kalka ilerliyoruz. Birkaç polis arabaların arasında dolaşılıyor. Birisi plakaya baksa işimiz kötü... Nebil de ben de silahlıyız ama bizim derdimiz soygun için arabayı gerekli yere götürmek... Ve neyse bir şey olmadan geçtik...

İnsan o an ne heyecanlanıyor ne de korkuyor. Sadece belki de işi yapamayacağız diye fena halde canı sıkılıyor.

Bu anlattıklarımın hepsi şoförlerimizle ilgili... Onlar olmasaydı Intercontinental eylemi de dahil İstanbul'da hiçbir şey yapamazdık...